

Statens Direktorat for
Arbejdsanvisningen
og Arbejdsløshedsforsikringen.

København, den 13. November 1929.

Til Socialministeriet.

Ved Skrivelse af 12. d. M. har det høje Ministerium under Henvisning til, at Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse har anmodet om, at den i Forslagets Bemærkninger nævnte Beregning af de Udgifter, som Forslaget vil medføre — højst 5 Mill. Kr. om Aaret —, maa blive nærmere prøvet i Direktoratet, udbedt sig Direktoratets omgaaende Udtalelse angaaende den omhandlede Beregning.

Saaledes foranlediget skal man bemærke, at da det efter Forslaget ikke drejer sig om en obligatorisk Ydelse, men om en Understøttelse, der af Kommunerne kan ydes indenfor en bestemt Grænse, kan der, som det ogsaa er udtrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, ikke opstilles en blot tilnærmelsesvis rigtig Beregning over Bekostningen ved Forslagets Gennemførelse.

Man er derfor henvist til et Skøn, baseret paa tidligere indvundne Erfaringer, men med Hensyntagen til, at visse Forhold senere er ændret.

Man vælger som Udgangspunkt Aaret 1926—27, i hvilket Aar der blev udbetalt 10,3 Mill. Kr. i *fortsat* Hjælp til Arbejdsløshedskassemedlemmer. Arbejdsløsheden var dette Aar oppe paa Maksimum, og den fortsatte Hjælp blev i Vinterhalvaaret ydet med Maksimum for Forsørgere, nemlig med en Sats, svarende til den vedtægtsmæssige, og for Ikke-Forsørgere $\frac{2}{3}$ af denne Sats. I Sommerhalvaaret var Satserne, bortset fra 1ste Halvdél af April Maaned 1926, da de blev fastsat under Hensyntagen til Pristallet, for Forsørgere to Trediedele og for Ikke-Forsørgere Halvdelen af den for vedkommende gældende vedtægtsmæssige Sats. Af samtlige ledigmeldte Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne havde dette Aar gennemsnitlig 94 pCt. Adgang til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette Forhold maa tages i Betragtning ved Beregningen, da Lovforslaget jo giver Medlemmerne Adgang til Understøttelse, uanset om der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed eller ej og altsaa paa dette Punkt er mere vidtgaende end tidligere. Da, som nævnt, 94 pCt. af alle Arbejdsløshedskassemedlemmer havde Adgang efter de tidligere Regler, er Forandringen dog altsaa ikke af videre reel Betydning.

I 1926—27 var Understøttelsestiden for *fortsat* Hjælp normalt den samme, som var fastsat for den vedtægtsmæssige Understøttelse, men derudover kunde der i Henhold til Loven gives Forlængelser, naar visse Betingelser var til Stede. Man har undersøgt de faktisk givne Forlængelser nærmere, og det viser sig, at et Antal Kasser med et samlet Medlemstal af ca. 170 000 i de fleste af Aarets Maaneder i 1926—27 har haft Adgang til forlænget *fortsat* Hjælp. For de fleste Kassers Vedkommende androg Forlængelsen 50 pCt. af den vedtægtsmæssige Understøttelsestid.

Naar man nu paa Grundlag heraf skal prøve at regne ud, hvad Udgifterne vil blive efter Lovforslaget, maa man først foretage en Reduktion af Hensyn til, at Lovforslaget jo *ikke* giver Adgang til forlænget *fortsat* Hjælp. Der